

V. T ó l d a l é k.

Költ December 20 - dik napján. 1805.

M a g y a r O r ű z á g.

Sopron Vármegyei Rábaközi Mihályból, Nyilas Havának 8 dikán.

Tekintetes Rátky, és Salamonfalvai

BARTHODEISZKY MIHALY

Urnak, T. N. Sopron Vármegyei Elsőbb
Tab'la Birájának, az utolsó Ország Gyűl-
lésére küldetett Deputatusának tiszteletére
a' következő vers ajánltatott 1805. Sz. Mi-
hály havának 29-dikén.

Ü BCU Cluj / Central University Library Cluj
Ilj Muzsám a' kis Rábának

Zavaros habjaira,

'S Rábaközünk Nilusának

Szállj ki ott partjaira.

Hol az gröngy rózsák dajkája

Flora, alak kertjében

A' szép tavafát, 's nyáit sajnálja

Bus Nimfái ölében.

Hol a' Rába partjaihoz

Egy módos Kastély látszik,

Mellyben aranyos lántzain

A' szent Barátság jádtszik.

Mellynek tsendes árnyékában

Szent Koronánk nyugodott,

Hogy a' zavaros Hazában

Erzsébettel bujdosott.

)

Melly Kastélynak falaira
 Szent Koronánk nevében
 Apollo illy verset íra
 Nagy keserűségiben :
 Hogy bujdoztam, 's keservesen
 Számkivetésbe mentem,
 E' fedél alatt édesen
 Meg nyugodtam, 's pihentem,
 Ma ez Kastély gyámolyának
 Kedves név napja vagyon,
 Megyénk e' bölts Nefiztorának
 Ki ne örülne nagyon?
 Muzsám kezdjed innepleni
 Nevét e' Hazafinak,
 'S kedves hárfádon zengeni
 Számát szép Virtusinak.
 Borthodeiszky Mihály Ur Rád
 Czéloz hű gondolatom,
 A' szeretet láncza hozzád
 Vonnja szent indulatom.
 Minden őszeli nevedet
 Sopronynak Megyéjében
 Hirleli sok érdemedet
 A' hir hazánk keblében.
 Barátságodat Rábának
 Kellemetes habjai
 Beszéli meg a' Dunának,
 'S tudják Hazánk hastjai.
 Meg tetfzik, hogy vagy kedvében
 Megyénk Nemességének,
 Mert az Ország gyűlésében
 Téged küld követének.
 Szent földé Pannoniának
 Szűlj illy Hazafiakat,

Kik Javára Hunniának
Egyesítsék magokat.

Enekelte Ch. 1805. Sz. Mihály hav. 29-kén.

* * *

Tekintetes
Horváth Adám
Nemes Magyar Poétához, írta Dömény Jó-
sef Predikátor.

Eg-még szívemnek Óltárán az az eleven parázs,
Mellynek tsak halál vettz véget! TE! Irigy
bé takarás!!

Eg-még — 's jobban jobban mozgó tüzének pis-
logása,
Esküszik a' Stiksz partyára, hogy nem lesz
szunnyadása.

Te! kinek az Egen járó szárnyad' tekerületi,
Arnyékát azon felnyúló hegyek bérzire veti
Mellyekről Milton fellszállván, alá azt nézegette:
Hol a' Paraditsom? 's ki az, ki azt elvesz-
tegette?

Te is a' Meánder partyát bé-nőtt bús ligetekről
'S onnan az Aoniai leg magosabb hegyekről,
Fejér patyolattal bé vont hattyúi szárnyaiddal
Fel kerekedtél — 's kezedbe vett üveg sip-
jaiddal,

Tartasz az Orion kardján kibontottkis rés felé,
Mellyen Énok, Illyes, 's Urunk ment tam a'
mennybe belé.

Te! mondom engedd meg-nékem, hogy Múzsám
mérészsége

Harmadik parolájának még ez is egy készsége!

Engedd meg! — nem szemtelen bőrt mutat *Micsám* homloka,

Hanem egy szent Barátságot, mellynek a' vér az oka.

A' vér — melly az én szívemben mind annyiszor fel fakad,

Valahányszor szép *munkáid bokra* kezembe akad.

Én a' ki nem közel lakom a' Hélikon tövéhez

'S alig izokott még ajakam annak nemes vizéhez

En! a' ki e' vad Bértzeken, kedvem is alig lelem,

'S ohajtásim' tseppjeivel meg gyúrt kenyereim fizelem.

Kit a' tsábított *Izerentse* mézbe *aferezstett* nyelve
Mindég biztatott, de meg tsalt *Ariánn* énekelve.

En, tsak akkor lelek kedvet, mikor könyves házámba,

A' félig meghólt lelkekkel — beszélgetek magamba.

Vagy mikor azt a' szent magot hinstem az Úr házába,

Mellyért Urunk haldokolva sirt, a' *Kálváriába*,

'S majd egyszer el alszik *Étem* füstölő gyertya-
be'e

'S szememre fekszik a' Halál pókháló szam fedele

'S majd 'Sírom *harmatos* hantján — a' hajnal
tsillag síró

Könybe lábbog, — míg el nem jön a' fel seř-
kentő Bíró!!

A' T: Erdemidnek pedig, a' melly *Virtus* kéfzi-
tett

Szárnyakat, — ugyanazokat, az égig is repf-
tett,

A' szép jutalom, kifüztött kebele sűrűséggel
Ellő módra hinti néked, gyöngyeit sűrűség-
gel.

A' jó Hir, Név, hármaz hegyink' kettős kereszt-
felett

Karjaidon fogva Téged, metzsett márványra
le tett

Itt légy, Hazám' *Ariónnya*, 's lábad itt nyugtát
lelje,

Építs, — írj, — dolgoz, *Jákóbot* hogy *Esau*
ölelje.

Repedjen végig előtted — a' Restek' takarója

'S tudják, — hogy a' *Magyarnak* is, van
dolgos *Apollója*.

Értsék meg — hogy ha régenten, az *Óbed* un-
kája

Híres vólt; mikor versekkel jajgatott szent
Hárfája

Sakespear, — *Milton*, *Poop*, *Yung*, az *Anglus*
Kolerának

Homlokára *Tamezisi* zöl Babére ha szabá-
nak.

De a' Magyar is, miolta körmei közé vette

A' kard mellé már a' tollat — — az ide-
gent nevette

Newton, a' ki parantsolt vólt, hogy légyen vilá-
gosság

A' tsillagi tudományban, — el tünt a' homá-
lyosság

Több az hogy egy okos *Magyar* — *Berlin* felé
tekintett

'S az üstökös csillag felől, egy nagy Tudóst
meg intett.

A' Svéd, ha *Linneus Károlyt* Plántákra tani-
totta

De egy *Magyar* Királynénak vize ezt meg
halatta.

Egy szóval, a' *Magyar* magát, ha tanulásnak adja,
A' Boroffyánt tudom tőle senki el nem ragad-
ja. —

Egy vagy Te is azok közül, kinek most harma-
dikra,

Szivemben tiszteletedre, lángot vetett a'
szikra.

Tudom hogy holtunk után is, sok idők kerültébe
Élsz — 's örvend a' Háza benned, mint egy
új *Fénikszébe*

'S majd ha lenyúgovásához készíti napod magát,
Hogy sip üveg nélkül láthásd, az Igazság
csillagát —

Lelked a' *Nébó* 's a' *Sion* esméretes hegyeket
Haladja meg szárnyaival, 's Angyalként szép
éneket

Zengjen, 's Te menny a' napon túl szerelmed' ha-
zájába,

Hazájába — az ujságok' Felsőleges hajlékába.
Itt légy — itt vigadj örökké, hol az Irigy nem
sérti

Egy érdemünk — de hogy sérti!! míg azt
az Isten érti.

* *

Lantos Vers,
Mellyet Mélt. Nagy Ajtai Cserey Farkas
Urnak, midőn a' Jénai Tudos Társaságba
bé iktattatna szentel — Buczy Emil — ne-
vendék Piarista, az 1 ső Deák iskola Tani-
tója Kolosvárt.

Alj meg mosolygó lelke ezen Tavasfz
Szinének ! a' rét tsillagi, kellemek'
Virányi tsendes szunnyadások'
Hervadozó kebelünkbe öntik.
Melyen le tsüggedt szive emelkedik
A' szenvedőnek, szenderedő meje
Uj életet, nyer, tsendes álmat
Érez az éjj tsuda képezes'inn
Mig hajnalunknak gyenge piroffai
A' zöld ligetnek szárnyasalakjait Library Cluj
Ébrefztgetik szent képzelődés
Fogja körül örömem tavaszát:
Érezni kezdek, szivemet érdesi
Hazám javának mennyei hajnala,
Az élet édes tsatrogással
Futtya körül mejemet, — 's nem érzem
A' bús homályt, nem látom azon kemor
Éjjt, mellynek esküdt hivei egy gonosz
Kedvel lehel'nek mérget a' Fény
Szinire, 's irtozatos dagállyal
Pufhtitnak, O! e' rettenetes tsuda —
Tündér ki pufhtult már: — tsak az éjjeli
Bagglyokba volt ő, mérges álmat
Uzte az izzadozott verejték.
Egy vig reménység tsap levegőnkbe szent
Szárnnyakkal, eldölt sirja felett ragyog

Az érdemek Tündére a' bölts
 Férfinak, a' Haza sirba dőttét
 Sirattya. — Vidám lelkei a' virány
 Ligetnek ismét erre lehegjetek!

A' Halhatatlanság reátok

Mitoszokat kö'özött de térj meg.

Szent Músa! halvány képzetit a' komor
 Éjnek repítsd el tőlem, öröm napot

Vár a' Ditsőség tsendes árnyék —

Boltyai köz'tt Helikon hegyének.

Nem a' Szeracsés elme alakjainn

Leveg virágzó kelleme ennek, — a'

Köz Jóra tzelzó érdemeknek

Fogja körül nevető reményét.

Midőn az árnyék' pufzta homályiban

Leng egy le roskadt elme, nem érez a'

Hazának sz, nem lép ki tsendes

Almaiból . . . de nem — is keritti

Öt a' ditsőség' mennyei fényibeun

A' szivnek érző lángja, liheg, haló

Erzése halvány kérkedés közt

Nézi az érdemet, a' borostyánt

'S még hány veszett Sziv! fogja körül ditső

Arnyékit a' szent hegynek! — az érdemet

Vadászva futnak Pindus ernyős

Rejtékihez ki veszett aggokkal.

Tsüggedit remények sokszor emelkedik

Fél a' setéttség durva homály'ínál:

Repülnek addig, míg pirosló

Fenye nem üzi ki vaksiságát

A' szemnek. A' Fény érleli érdemét

Hazánknak: a' Fény egy Csereit repitt

A' Tiszteletnek Templomához

'S érdemes Oszlopa Fénybe villog.